

Хроніка нищення української МОВИ

У книжці «Хроніка нищення української мови» на основі документів показано, що русифікація як України, так і всіх народів, уярмлених імперією, ніяк не була самочинним, природнім процесом як це намагаються доводити апологети відновлення імперії, а цілеспрямованою державною політикою всіх російських режимів, починаючи від виокремлення московських правителів з-під залежності ханів й підпорядкування київської митрополії Московському патріархові в 1685 році, закінчуючи нинішнім режимом Путіна.

Роман Сушко

ХРОНІКА НИЩЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Праця

Видавництво
«Центр учбової
літератури» Київ – 2022

УДК 82.09(477)
С 91

Сушко Рома. Хроніка нищення української мови. / Роман Сушко. – Київ:
С 91 Центр учбової літератури, 2022. – 92 с.

ISBN 978-617-673-923-4

У книжці «Хроніка нищення української мови» на основі документів показано, що русифікація як України, так і всіх народів, уярмлених імперією, ніяк не була самочинним, природнім процесом як це намагаються доводити апологети відновлення імперії, а цілеспрямованою державною політикою всіх російських режимів, починаючи від виокремлення московських правителів з–під залежності ханів й підпорядкування київської митрополії Московському патріархові в 1685 році, закінчуючи нинішнім режимом Путіна.

ISBN 978-617-673-923-4

© «Центр учбової літератури», 2021.

Передмова

Мова — це не лише великий дар природи, розвинутий і вдосконалений за тисячоліття з того часу, відколи людина стала людиною. У новітній час мова стала одним з головних атрибутів кожної національної держави. Україна як держава українського народу (преамбула Конституції) не повинна бути винятком. Тим паче, що в статті 11 Конституції України, про яку так часто забуваємо, виразно сказано: «Держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій і культури». У всіх національних державах головний консолідуючий інструмент — це мова. У більшості держав світу мові, як одному з основних атрибутів державності, приділяється така ж увага, як і національній безпеці та добробуту нації.

На жаль, Україна в тому ряду поки що є винятком. В Україні довгі століття й царським, і комуністичним режимом нав'язувалася думка, що мова в житті людини є другорядною вартістю, етнографічним явищем. І такий спосіб мислення ще притаманний багатьом людям. Видатний чеський мислитель Павло Шафарик, картаючи тих, хто намагався онімечувати чехів, сказав: «Народ, що не усвідомлює значення рідної мови для свого вищого духовного життя і сам її покидає й відрікається, виконує над собою самовбивство».

Ці слова, сказані понад півтора століття тому, в Україні й нині дуже актуальні. Хоч риторика денаціоналізаторів змінилася, проте суть їхня залишається незмінною. Нині вони вже не кажуть про українську мову як про етнографічну вартість, а, заявляючи про права людини, домагаються узаконення незнання в Українській державі державної мови. Окремі з провокаторів-русифікаторів України дійшли до того, що лякають кримінальною відповідальністю за протидію нинішній русифікації. Це нова форма насильства над українською нацією. У середині XIX сторіччя педагог Костянтин Ушинський написав: «І нема насильства нестерпнішого, як те,

що хоче відірвати в народі спадщину, створену незчисленними поколіннями його віджилих предків».

Усі розмови про права людини, усі докази, що русифікація була самочинним природним процесом йдуть від лукавого при активній підтримці «руського міра». Його «щупальці» запусчені не тільки на територію України. Непроста мовна ситуація також у балтійських державах колишнього СРСР. Зокрема в Литві нині спільними фронтам за свої «ущемлені права» воюють росіяни та поляки. Офіційна Варшава цьому питанню присвячує багато уваги. Однак у той же час усе частіше чуємо заяви й Польщі, і від молодого покоління громадян Литви польської національності, про аморальність претензій на якісь особливі права (зокрема право на незнання державної мови), бо це свідчення нелояльності до литовської держави.

Моральний клімат у країні, а відтак рівень добробуту суспільства не може бути високим, коли частина суспільства є нелояльною до держави, в якій проживає, не визнає її законів та традицій, видаючи наслідки насильства за природний стан. Це протиприродне явище. Воно суперечить логіці та європейській традиції. Тим паче, що в світовій практиці немає такої категорії як денаціоналізоване корінне населення. Логіка розвитку суспільних процесів така, що ця частина суспільства, яка по нинішній день таким себе вважає, рано чи пізно повернеться до традицій та мови батьків. Це повернення буде значно легшим, коли стане зрозумілою логіка та механізми, якими заганяли українців у російське геополітичне стійло, фундаментом якого була й понині залишається, російська мова. Пропонована Вашій увазі книжка покликана допомогти більш глибокого зрозуміти цю логіку й допомогти повернутися до прописаних в Основному законі України історичної свідомості, традицій і культури української нації — підвалин української державності.

Русифікація як конфлікт цивілізацій

Документально зафіксовано, що з боку Росії наступ на українську мову й культуру почався після приходу (внаслідок чергового перевороту) на царський престол у Московії в 1613 році нової династії — Романових. Хоч про прихід тут можна лише умовно говорити. Після згасання московської лінії Рюриковичів, яка обірвалася зі смертю в 1598 році сина Івана Грозного — Федора, у Московщині почалася боротьба за владу. А в приєднаних до неї землях чинилися спроби звільнитися від московської залежності.

Головними фігурантами боротьби за місце третього царя Московії був Борис Годунов та Федір Романов.

Першим царем Московії став уже правлячий на той час князь Іван IV (Грозний). Шляхом загравань з правителями Орди він у 1547 році був вінчаний на царя Московського. Російські історики твердять, що разом з отриманням царської корони він оголосив себе спадкоємцем візантійського імператора та князем всієї Руси. І титули ці передавалися в спадок усім наступними царям.

Чи так воно було насправді, є сумніви, враховуючи, нині вже доведене велике фальшування історії Московського краю започатковане в час Катерини II. На основі нині доступних історичних матеріалів є серйозні підстави для твердження, що всі «всєярускіє» титули Івана Грозного — пізніша приписка на обґрунтування «законного» права московських царів на володіння ними територією України.

15 років боротьби за владу в Московії, які супроводжувалися переворотами, виснажили Московське царство. У Миколи Костомарова читаємо «Москва знаходилась в розвалинах». Тому не так то вже важко стало Федору Романову (на той час монаху) переконати членів боярського земського собору віддати в 1613

році царський престол на той час ще юному синові Федора — Михайлу Романову.

Проте не стільки він, а його батько після звільнення з польського полону в 1618 році став фактичним правителем московського царства. І то абсолютним, бо, окрім політичної влади, отримав усю повноту влади церковної, ставши четвертим в історії московським Патріархом. Під тогочасними державними актами стоять не тільки царські, а й патріарші підписи. Це свідчення, що наступ на українську мову здійснювався не лише за ініціативою влади, що було продиктоване жадобою розширення простору влади. Цей наступ здійснювався й по церковній лінії. Нині широко цитується в літературі вислів московського Патріарха Іоакима (у миру дворянина Савелова) з 1689 року: «Когда будет много языков, то великая смута пойдет по земле». Він лякав смутою, не зважаючи, що таке мислення прямо суперечить тому, що проповідується в Святому письмі. Там у Новому Завіті багато разів сказано, що з проповіддю до народів треба звертатися мовою тих народів.

Це Іоаким-Савелов мобілізував владу боротися з усім інослав'ям. А російським царям залишив заповіт «не сближаться с ... и прочими иноверцами, не назначают их на высшие должности ни в армии, ни в суде (...), запретить строительство любых неправославных молитвенных сооружений, а все уже построенные снести»...

Нині в Росії доби Путіна династію Романових, як і Сталіна, подають у якості символу історичної могутності імперії. Проте мало-хто згадує історичні праці XIX століття, в яких чорним по білому сказано, що Романови насправді ніякі не Романови. За одними даними це іногородці, споріднені з правителями Орди. За іншими — вихідці з Орди.

Родоначальниками дому Романових були Андрій Кобила та його рідний брат Федір Шевляга. Від них пішов ряд боярських родів. Серед них Федір Кішка. Проте його внуки вже не звалися

головною метою ставить підкорення інших задля розширення ареалу своєї влади.

Хроніку з коментарями уклали:

Роман Сушко та Мирослав Левицький.

Київ, осінь 2012.

Бібліографія

1. Без мови немає нації/ Упоряд. Л. Голота, Є. Букет. — К.: Український пріоритет, 2011. — 112 с..
2. Білінський В. Країна Моксель, або Московія. — К.: В-во ім. Олени Теліги, 2009. — 376 с.
3. Большая сетесткая энциклопедия. — DVD-ROM. 2002.
4. Глущенко. В. А. А. Шахматов и украинская культура. Мовознавство. Вип. 16, 2009. — http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Sfil/Mova/2009_16/st_0.pdf
5. Гнатів. Я. Віра батьків. — Львів: Апріорі, 2012. — 168 с.
6. Дзіюа І. Бо то не просто мова, звуки... — Дрогобич: Коло, 2012. — 380 с.
7. Хижняк З., Маньківський В. Історія Києво-Могилянської академії. — К: КМА, 2003. — 186 с.
8. Енциклопедія історії України/ Ред. рад. — К.: Науова думка, 2003—2011 рр. — 1—8 тт.
9. Єфремов С. Історія українського письменства. Електронна бібліотека української літератури. КІУС. — 538 с.
10. Іванишин. В., Радевич-Виницький Я. Мова і нація. — Дрогобич: Відродження, 1994. — 220 с.
11. Київ. Історична енциклопедія. — 3 Media. 2000.
12. Лизанчук В., Рожик М. Історія російщення українців. — Львів: Львівський національний університет ім. Франка, 2011. — 412 с.
13. Огієнко. І. Рідна мова/ Упоряд. М. С. Тимошик. — К.: Наша культура і наука, 2010. 436 с.
14. Резніченко О. Спадщина тисячоліть. Чим українська мова багатша за інші? — Харків. Друк, 2003. — 80 с.
15. Русский биографический словарь. — http://ru.wikipedia.org/wiki/http://ru.wikipedia.org/wiki/Русский_биографический_словарь
16. Селігей П. Мовна свідомість: структура, типологія, виховання. — К.: КМА, 2012, — 120 с.
17. Тихий О. Мова — народ. — К.: Смолоскип, 2007. — 416 с.
18. Українська мова в XX сторіччі: історія лінгвоциду/ За рад. Л. Масенко.

— К.: КМА, 2005. — 400 с.

19. Энциклопедический словарь Ф.А. Брокгауза и И.А. Ефрона. — http://dic.academic.ru/contents.nsf/brokgauz_efron/

20. Encyklopedia multimedialna PWN. Edycja 1996.

21. Krasiński J. Polska czyli opisanie topograficzno-polityczne Polski w wieku

XVI. Warszawa: W drukarni Stanisława Strąbskiego. 1852. — С. 250. — http://books.google.com.ua/books?id=vT09AAAAYAAJ&printsec=frontcover&hl=uk&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false

ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Роман Сушко

ХРОНІКА НИЩЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Праця

Підписано до друку 09.04.2022 р. Формат 60x84 1/16.
Друк лазерний. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 6. Тираж 300 прим.

ТОВ «Видавництво «Центр учбової літератури»
вул. Електриків, 23 м. Київ 04176

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 4162 від 21.09.2011 р.

Книги, які можуть вас зацікавити

Український правопис:
нова редакція.
Навчальний посібник

Підручник виживання в
екстремальних
ситуаціях. Досвід
спеціальних підрозділів
світу

Броньований розум.
Бойовий стрес та
психологія
екстремальних
ситуацій

Злочинність: за межею
загальноприйнятого
(інша кримінологія)

Практикум з
формування
стресостійкості
військовослужбовців
до раптових змін
бойової обстановки

Застеляйте ліжко.
Дрібниці, які можуть
змінити ваше життя, а
можливо, і світ

Перейти до галузі права
Ділове письмо та етика

[Перейти на сайт →](#)